

[Hanne Severinsen]

Ministeren nævnte netop Asien som et eksempel på en heldig udvikling. Her er der jo sket en god udvikling, fordi der er kommet gang i den private investering og dermed i handelen, og det må vi også være med til at understøtte i andre områder som f.eks. Afrika, for markedssøkonomien er med til at trække landene ud af fattigdomsdyndet.

Denne udvikling, som ikke er i gang i Afrika, kan vi støtte. Vi skal passe på, at vi ikke i vores iver efter fattigdomsorientering helt mister det sigte, at vi også skal fremme partnerskab mellem vores private erhvervsliv og deres og sørge for, at de kan afsætte deres varer på verdensmarkedet for på den måde at komme ud af den gældsfælde, som mange af disse lande befinder sig i.

Bistandsministeren har en idé om, at en dansk international brigade skal være et humanitært beredskab. Hvis der i dette ligger – som ministeren også var inde på – at vi skal øge vores indsats, når det gælder udsendelse af politikorps, toldere, valgobservatører, bistand til juridisk rådgivning, så er det en glimrende idé. Det er vi helt med på. Men vi må for alt i verden undgå, at de forskellige ministerier begynder at bygge nye systemer op, der duplikerer allerede eksisterende beredskaber som Røde Kors og Folkekirkens Nødhjælp.

Jeg vil sige til ministeren, at den udvikling, der skete med bistands- og katastrofefonden, skulle vi nødig se en gang til. Jeg vil i hvert fald meget gerne være med til at støtte ministeren i at holde fast i, at når vi har en bistandsminister, så skal bistanden også samles i det ministerium.

Vi har set, hvordan andre ministerier har forsøgt at gå på strandhugst og lave konkurrerende bistandsministerier. Vi skulle jo nødig have det sådan, som vi egentlig har fået det på forskningsområdet: Vi fik en forskningsminister, hvorefter forskningen forsvandt alle mulige andre steder hen. Sådan skulle det nødig gå med bistandsministeren, for det er vigtigt, at det bliver samordnet, og at det bliver et led i en samlet strategi.

Vi er godt tilfreds med den dagsorden, som regeringen har fremlagt, og vi ser ikke, at der på nogen måde er modstrid mellem den og f.eks. det oplæg, som De Konservative har fremlagt. Der står jo ikke noget om bistandsprocenten, og der står ikke noget om multi- og

bilateral hjælp. Vi synes, der er mange gode ting i den, og den kan forhåbentlig være med til at bringe det billede ud, at der er bred tilslutning omkring samarbejdet om dansk bistandshjælp, som vi gerne vil med til at bidrage til.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Det var da rart at høre fru Hanne Severinsen sige, at Danmark ikke kan klare alle verdens problemer. Det skulle man ellers tro, når man læser »En verden i udvikling«. Der lyder det nærmest, som om vi har hele verdens økonomiske ressourcer til rådighed og bare kan gøre alle ting, som vi nu har lyst til. Det ville selvfølgelig også være bedårende, hvis vi kunne det.

Med hensyn til den gældsfælde, som fru Hanne Severinsen taler om, ligger det jo sådan, at hvis man vil lave de gældslettelser – eller gældsslettelser, hvad man nu vil vælge – så er der selv i Verdensbanken almindelige bankkunder, og disse bankkunder har sikret deres penge efter bestemte regler. Hvis man tror, man bare uden videre kan slette eller lette de gældsbyrder, så kommer man altså ud på en meget skrå plade.

Det vil i så fald blive udskrivning af skatte-kroner, for at der kan lattes noget som helst til betaling af bankernes fordringer. Det er i hvert fald den oplysning, jeg fik, da jeg var til møde i Verdensbanken i New York. Det var ikke noget, man bare kunne gøre, det var noget, der skulle behandles ligesom almindelige bankforretninger.

Riishøj (SF):

Debatten i dag tager udgangspunkt i den såkaldte strategirapport »En verden i udvikling«. Den rapport er det nok bedst at betragte som en form for statuspapir, som angiver brede retningslinjer og brede prioriteringer for det kommende års bistandsarbejde.

Der er jo også, som ministeren nævner, tale om et konsensuspapir. Man har nok arbejdet anderledes end i tidligere tilfælde; man har på et tidligt tidspunkt inddraget det, man kalder de væsentligste aktører i ulandsammenhæng, spændende fra Dansk Arbejdsgiverforening og LO til de private ulandsorganisationer, og derefter er man nået frem til en enighed; alle har fået tilgodeset synspunkterne. Det er jo klart,